

Nectar. Land(e)scapes
A partir del 09 de junio

AKI HOSHIHARA.

La serie realizada durante la residencia en Nectar establece una conexión íntima entre entorno, proceso y espectador. Las pinceladas fluidas y sensuales –fusión del negro característico de la tinta sumi-e y la paleta cromática brillante de las acuarelas occidentales– reverberan la naturaleza del Parque Natural de Las Guillerías –sus montañas, sus árboles, sus hojas, sus rocas, también el agua, el sonido o la temperatura– para llevarnos a un momento de contemplación y armonía. Los pictogramas, que recuerdan cuerpos femeninos y masculinos, revelan el carácter dual de la cosmovisión oriental, el yin y el yang.

Nacida en Japón y radicada en Estados Unidos desde hace casi dos décadas, el doble background la ha llevado a situar como uno de sus centros de interés la combinación del acervo del lugar de procedencia con la cultura del país adoptivo.

Aki Hoshihara se formó como calígrafa según el método tradicional de los 5 a los 17 años. Habilidad manual cultivada con esfuerzo, disciplina y constancia, la caligrafía es, además de un modo de entender el mundo que pone en relación el lenguaje con la estética, un ejercicio espiritual. El calígrafo debe ejecutar la pincelada en un único movimiento, sin titubeos. Esta precisión gestual sólo es posible cuando se alcanza el mushin (“mente sin mente”), estado meditativo en el que los movimientos fluyen libremente. Las obras de Hoshihara traducen entonces las energías del ki y el chi en un momento concreto. Las texturas, colores y formas que vemos sólo podían emerger en ese tiempo y en ese lugar.

Gisela Chillida, crítica de arte y curadora independiente.

Nectar. Land(e)scapes
A partir del 09 de juny

AKI HOSHIHARA.

La sèrie realitzada durant la residència a Nectar estableix una connexió íntima entre entorn, procés i espectador. Les pinzellades fluides i sensuals –fusió del negre característic de la tinta sumi-e i de la paleta cromàtica brillant de les aquarel·les occidentals– reverberen la natura del Parc Natural de Les Guilleries –les seves muntanyes, els seus arbres, les seves fulles, les seves roques, també l'aigua, el so o la temperatura– per traslladar-nos a un moment de contemplació i harmonia. Els pictogrames, que recorden cossos femenins i masculins, revelen el caràcter dual de la cosmovisió oriental, el yin i el yang.

Nascuda al Japó i radicada als Estats Units des de fa gairebé dues dècades, el doble background l'ha dut a situar com a un dels seus centres d'interès la combinació del patrimoni del lloc de procedència amb la cultura del país adoptiu.

Aki Hoshihara es va formar com a cal·lígrafa segons el mètode tradicional dels 5 als disset anys. Habilitat manual cultivada amb esforç, disciplina i constància, la cal·ligrafia és, a més a més d'una manera d'entendre el món que posa en relació el llenguatge amb l'estètica, un exercici espiritual. El cal·lígraf ha d'executar la pinzellada en un únic moviment, sense titubejar. Aquesta precisió gestual tan sols és possible quan l'assoleix el mushin ("ment sense ment"), estat meditatiu en el què els moviments flueixen lliurement. Les obres d'Hoshihara tradueixen llavors les energies del ki i el chi en un moment concret. Les textures, colors i formes que veiem tan sols podien emergir en aquell temps i en aquell lloc.

Gisela Chillida, crítica d'art i curadora independent.

Nectar. Land(e)scapes
From 09th June onwards

AKI HOSHIHARA.

The series made during the Nectar residency establishes an intimate connection between environment, process and spectator. The fluid and sensual brushstrokes –the fusion of the black characteristic of the sumi-e ink and the bright chromatic palette of the western watercolors– reverberate the nature of the Parc Natural de Les Guilleries –its mountains, its trees, its leaves, its rocks, water, sound or temperature– to take us to a moment of contemplation and harmony. The pictograms, which recall female and male bodies, reveal the dual character of the Eastern worldview, the yin and yang.

Born in Japan and settled in the United States for almost two decades, the double background has led her to place as one of her centers of interest the combination of the place of origin with the culture of the adopted country.

Aki Hoshihara was trained as a calligrapher according to the traditional method from 5 to 17 years. Manual skill cultivated with effort, discipline and perseverance, calligraphy is, as well as a way of understanding the world that relates language to aesthetics, a spiritual exercise. The calligrapher must execute the brushstroke in a single gesture, without any hesitation. This gestural precision is only possible when the mushin (“mind without a mind”) is reached, a meditative state in which the movements flow freely. The works of Hoshihara then translate the energies of ki and chi at a specific moment. The textures, colors and shapes that we see could only emerge at that time and in that place.

Gisela Chillida, art critic and independent curator.

Nectar. Land(e)scapes
A partir del 09 de junio

NANAO TSUKUDA.

Para Nanao Tsukuda, la materialidad y el espacio están en el centro de la obra. Nanao convoca la memoria de objetos antiguos que recoge en los lugares donde trabaja como artista. Como si estuviesen fabricados de un material fotosensible que registrase los recuerdos de un lugar, estos elementos se convierten en narradores de las historias humanas de las que han sido testigo.

Nanao complementa la selección y recogida de estos objetos con la realización de exquisitas esculturas en cerámica o textil. En unas ocasiones, éstos recrean los objetos encontrados, y en otras funcionan en diálogo con ellos. A menudo emplea telas o papeles de color blanco, que funcionan como una suerte de podio o marco que permite “hablar” a los objetos, desvelando su poder evocativo y poético.

Durante su residencia en Nectar, Nanao ha seguido este mismo procedimiento: recuperando restos de anteriores ocupantes de la masía y disponiéndolos sobre varias capas de papel artesanal, ha logrado aislarlos y resaltarlos. Después, la artista ha adjudicado un lugar de la casa para cada una de estas composiciones, que queda documentado fotográficamente. Buscando trabajar con la relación entre el espacio de origen y el de destino, la artista finamente pide a los futuros propietarios de estas obras que le envíen fotografías del nuevo emplazamiento. Así, podrá completar el círculo de las distintas vidas de estos los pequeños clavos, goznes o cerraduras oxidadas que en su propia materialidad registran el paso del tiempo, así como la existencia de aquellas personas desconocidas que han vivido en la masía de Nectar a lo largo de los años.

Julia Ramírez Blanco

Nectar. Land(e)scapes
A partir del 09 de juny

NANAO TSUKUDA.

Per a la Nanao Tsukuda, la materialitat i l'espai són al centre de l'obra. Nanao convoca la memòria d'objectes antics que recull als llocs on treballa com a artista. Com si estiguessin fabricats d'un material fotosensible que registrés els records d'un lloc, aquests elements esdevenen narradors de les històries humanes de les que han estat testimoni.

Nanao complementa la selecció i recollida d'aquests objectes amb la realització d'exquises escultures en ceràmica o tèxtil. En unes ocasions, aquests recreen els objectes trobats, i en d'altres funcionen en diàleg amb aquests. Sovint utilitza teles o papers de color blanc, que funcionen com una mena de podi o marc que permet als objectes "parlar", tot desvetllant el seu poder evocatiu i poètic.

Durant la seva residència a Nectar, Nanao ha seguit aquest mateix procediment: recuperant restes d'anteriors ocupants de la masia i disposant-los sobre diverses capes de paper artesanal, ha aconseguit aïllar-los i ressaltar-los. Després, l'artista ha adjudicat un lloc de la casa per a cada una d'aquestes composicions, que queda documentat fotogràficament. Cercant treballar amb la relació entre l'espai d'origen i el de destí, l'artista finalment demana als futurs propietaris d'aquestes obres que li envien fotografies del nou emplaçament. Així, podrà completar el cercle de les diferents vides d'aquests petits claus, frontisses o panys oxidats que en la seva pròpia materialitat registren el pas del temps, així com l'existència d'aquelles persones desconegudes que han viscut a la masia de Nectar al llarg dels anys.

Julia Ramírez Blanco

Nectar. Land(e)scapes
From 09th June onwards

NANAO TSUKUDA.

For Nanao Tsukuda, materiality and space are at the centre of her work. Nanao summons the memory of ancient objects that she collects in the places where she works as an artist. As if they were made of a photosensitive material that records the memories of a place, these elements become narrators of the human stories they have witnessed.

Nanao complements the selection and collection of these objects with the realization of exquisite ceramic or textile sculptures. On some occasions, they recreate the found objects, and in others they work in dialogue with them. She often uses white cloths or papers, which function as a sort of podium or frame that allows the objects “to speak”, revealing their evocative and poetic power.

During her residence at Nectar, Nanao has followed this same procedure: recovering remains of previous occupants of the farmhouse and arranging them on several layers of craft paper, has managed to isolate and highlight them. Afterwards, the artist has attributed a place in the house for each of these compositions, which is documented photographically. Working with the relation between the space of origin and destination, the artist finely asks the future owners of these works to send photographs of the new site. Thus, she can complete the circle of the different lives of these small nails, hinges or rusty locks that in their own materiality record the passage of time, as well as the existence of those unknown people who have lived in the farm of Nectar throughout the years.

Julia Ramírez Blanco

Nectar. Land(e)scapes
A partir del 09 de junio

Permitir encuentros, una sutil tentativa alrededor de la praxis de Netai Halup por Luis Guerra

El trabajo de Netai Halup propone campos anarquitectónicos de intensidades. Los cuerpos surgidos a través de su praxis están expuestos a una intensidad relacional que existe en la fragilidad de su propia cosificación. Cuando vemos su trabajo, no solo estamos viendo los objetos, sino que somos más bien testigos expuestos a un momento de contacto, a un estado imperceptible de contacto, estamos allí en el momento de un encuentro donde se manifiesta materialmente una crítica, en una motilidad aberrante. Esta tensión bruta percibida es una piel desde donde la praxis de Halup tiene lugar. Al igual que los cuerpos ahorcados en el agotamiento, estas acciones parecen aumentar la continuidad ambiental a través de cortes solidarios. El espacio dado y conocido, donde están los cuerpos, es forzado por los propios cuerpos, resultando así intensidades frágiles que hacen visible una metástasis incorpórea.

Halup permite que estos encuentros existan, la reunión casual de un contacto intensivo. Modelando rastros que las líneas sutiles componen a través de accidentes metódicos, las fricciones permiten que surjan las superficies. Posicionando, desplazando, incluso rompiendo, es casi imposible definir ese punto de encuentro que repentinamente deviene más allá del alcance de las cosas. Porque un encuentro lo cambia todo. Lo transforma todo. Un encuentro es un evento a través del cual un sujeto queda vacante.

En las obras de Halup existe una intensidad para delinear inscripciones de conexiones. En esa condición del casi-nada de las cosas que Halup decide usar, las conexiones producidas convocan una poética de la precariedad. Pero esta precariedad es la de sus masas creando inestabilidad en el espacio siempre cambiante. Las cosas se encuentran en la piel del espacio, expuestas en su desnuda concurrencia de pinceladas. Como un teatro de suspensión, donde aparentemente no sucede nada –al menos nada para el recuento capitalista de la vida– las cosas convocadas permiten un espaciamento que se torna fuerza, como una piel delgada que torna la realidad invisible en silencio.

Nectar. Land(e)scapes
A partir del 09 de juny

Permetre trobades, una subtil temptativa al voltant de la praxis de Netai Halup per Luis Guerra

El treball de Netai Halup proposa camps anarquitectònics d'intensitats. Els cossos sorgits a través de la seva praxis estan exposats a una intensitat relacional que existeix en la fragilitat de la seva pròpia cosificació. Quan veiem el seu treball, no només estem veient els objectes, sinó que som més aviat testimonis exposats a un moment de contacte, a un estat imperceptible de contacte, som allà en el moment d'un encontre on es manifesta materialment una crítica, en una motilitat aberrant. Aquesta tensió bruta percebuda és una pell des d'on té lloc la praxis de Halup. De la mateixa manera que els cossos penjats en l'esgotament, aquestes accions sembla que fan augmentar la continuïtat ambiental a través de talls solidaris. L'espai donat i conegut, on són els cossos, és forçat pels mateixos cossos, resultant així intensitats fràgils que fan visible una metastàsis incorpòria.

Halup permet que aquestes trobades existeixin, la reunió casual d'un contacte intensiu. Modelant rastres que les línies subtils componen a través d'accidents metòdics, les friccions permeten que sorgeixin les superfícies. Posicionant, desplaçant, fins i tot trencant, és gairebé impossible definir aquest punt de trobada que sobtadament s'esdevé més enllà de l'abast de les coses. Perquè una trobada ho canvia tot. Ho transforma tot. Una trobada és un esdeveniment a través del qual un subjecte queda vacant.

En les obres de Halup existeix una intensitat per delinear inscripcions de connexions. En aquesta condició del quasi-res de les coses que Halup utilitza, les connexions produïdes convoquen una poètica de la precarietat. Però aquesta precarietat és la de les seves masses creant inestabilitat a l'espai sempre canviant. Les coses es troben a la pell de l'espai, exposades en la seva despullada concurrència de pinzellades. Com un teatre en suspensió, on aparentment no succeeix res –si més no, res per al recompte capitalista de la vida– allò convocat permet un espaiament que es torna força, com una pell prima que torna la realitat invisible en silenci.

Nectar. Land(e)scapes
From 09th June onwards

Allowing encounters, a subtle tentative around the praxis of Netai Halup by Luis Guerra

Netai Halup's work proposes anarchitectural fields of intensities. The bodies found through his praxis are exposed to a relational intensity that exists within the fragility of their own thingness. When we see his work, we aren't just seeing the objects there, we are rather witnesses exposed to a moment of touch, to an imperceptible state of contact, we are there at the instant of an encounter where a critique is materially displayed, in an aberrant motility. This perceived raw tension is a skin from where Halup's praxis eventually happens. Like hanged bodies in exhaustion, these actions appear to increase the environmental continuity through solidary cuts. The given and known space, where bodies are, is forced by the bodies themselves, performing fragile intensities that make visible an incorporeal metastasis.

Halup allows these encounters to exist, the chance meeting of an intensive contact. Modeling traces that subtle lines compose through methodical accidents, frictions allowing surfaces to arise. Positing, displacing, even breaking, it is almost impossible to define that point of encounter which suddenly happens beyond the scope of things. Because an encounter changes everything. It transforms everything. An encounter is an event through which a subject becomes vacant.

In Halup's works exist an intensity for delineating inscriptions of connections. In that condition of the almost-nothingness that the things Halup decides to use, the connections produced convoke a poetic of precarity. But this precarity is that of their weights performing instability throughout the constantly happening space. The things find themselves at the skin of the space, exposed in their naked gathering of touches. Like a theater of suspension, where apparently nothing is happening, at least nothing to the daily capitalistic counting of life, the convoked things enable a spacing that happens to be force like a thin skin doubling the unseen reality in silence around.

Nectar. Land(e)scapes
A partir del 09 de junio

El trabajo de Sasha Sime (Rusia, 1982) viene moviéndose entre formas que recuerdan al expresionismo abstracto y al informalismo, pero al mismo tiempo presenta rastros de la cultura visual on y off line de la sociedad contemporánea. En sus proyectos más recientes, la apropiación de materiales cotidianos es una constante, y así se relaciona con tendencias como el pop, los (ya no tan) nuevos realismos o el arte pobre.

En Zero Flags (2018) ironiza con la bandera como signo, proponiendo un salto desde el lienzo hacia el espacio, sin perder por ello la cualidad de superficie de los medios empleados. Estos planos de celofán y cinta adhesiva pretenden funcionar, no como banderas en sí, sino como ideas de banderas, más allá de la politización que tales símbolos suscitan. El plástico, un material post-terrestre, no tiene una vinculación concreta con ningún lugar físico; asimismo, las Zero Flags no remiten a ningún estado-nación, ni real ni ficticio, sino a la actual posibilidad de las estructuras de abstraerse del territorio. Como puede observarse en el manifiesto que las acompaña, las banderas han sido programáticamente resueltas mediante un proceso de trabajo al mismo tiempo estructurado y desestructurante. En paralelo, el artista elaboró esquemas procesuales y calendarios de trabajo. Pero estos, como las Zero Flags, fueron voluntariamente desviados, desprovistos de poder regulador a través de un juego de formas y sentidos. Con estas (post)banderas, Sasha Sime nos invita a (re)pensar las estructuras de organización colectiva contemporáneas, entre el brillo artificial y la sociedad de la transparencia.

Nectar. Land(e)scapes
A partir del 09 de juny

El treball de Sasha Sime (Rússia, 1982) ve esdevenint-se entre formes que recorden l'expressionisme abstracte i l'informalisme, però al mateix temps presenta rastres de la cultura visual on i off line de la societat contemporània. En els seus projectes més recents, l'apropiació de materials quotidians és una nova constant, i així es relaciona amb tendències com el pop, els (ja no tant) nous realismes o l'art pobre.

A Zero Flags (2018) ironitza amb la bandera com a signe, proposant un salt des del llenç cap a l'espai, sense perdre per això la qualitat de superfície dels mitjans emprats. Aquests plans de cel·lofana i cinta adhesiva pretenen funcionar, no com a banderes en sí, sinó com a idees de banderes, més enllà de la politització que aquests símbols susciten. El plàstic, un material post-terrestre, no té una vinculació concreta amb cap indret físic; així mateix, les Zero Flags no remetent a cap estat-nació, ni real ni fictici, sinó a l'actual possibilitat de les estructures d'abstruere's del territori. Com es pot observar en el manifest que les acompanya, les banderes han estat programàticament resoltes mitjançant un procés de treball al mateix temps estructurat i desestructurant. En paral·lel, l'artista va elaborar esquemes processuals i calendaris de treball. Però aquests, com les Zero Flags, van ser voluntàriament desviats, desproveïts de poder regulador a través d'un joc de formes i sentits. Amb aquestes (post)banderes, Sasha Sime ens convida a (re)pensar les estructures d'organització col·lectiva contemporànies, entre la brillantor artificial i la societat de la transparència.

Nectar. Land(e)scapes
From 09th June onwards

The work of Sasha Sime (Russia, 1982) has been moving between reminiscent forms of abstract expressionism and informalism, but at the same time it presents traces of the visual culture on and off line of contemporary society. In his most recent projects, the appropriation of everyday materials is a constant, and this is related to trends such as pop, (not so) new realism or poor art.

In Zero Flags (2018) he ironizes with the flag as a sign, proposing a leap from the canvas to the space, without losing the surface quality of the means employed. These cellophane and adhesive tape plans work, not as flags themselves, but as ideas of flags, beyond the politicization that such symbols arouse. Plastic, a post-territorial material, has no concrete connection with any physical place; likewise, the Zero Flags do not refer to any nation-state, neither real nor fictitious, but to the current possibility of the structures of abstracting from the territory. As can be seen in the manifesto that accompanies them, the flags have been programmatically resolved through a work process that is both structured and destructive. In parallel, the artist elaborated process schedules and work schedules. But these, like the Zero Flags, were voluntarily deviated, devoid of regulatory power through a play of forms and senses. With these (post)flags, Sasha Sime invites us to (re)think about the structures of contemporary collective organization, between artificial brilliance and the society of transparency.